

ĐEM TÂM TÌNH GỞI HUẾ

Minh Sơn Lê



Thương Huế

Buồn từ đêm phá Tam Giang
Xác anh ngã xuống còn mang hận sâu
Buồn từ xuân ấy chưa lâu
Những con đường trắng một màu khăn tang!

Miền trung chưa hết bàng hoàng
Hết cơn núi lở, sông tràn dâng lên
Đất xưa tiên đế đặt tên
Giận gì trời cứ hành cơn lụt hoài?

Thùy dương ôm bãi cát dài
Chỉ còn thơ - nhạc cho dài nhớ thương
Thảm rừng xanh phủ trường sơn
Bao năm mà đã già cơn rách mòn!?

Một vùng sơn thủy đâu còn
Trăm năm còn lại một cơn đau này
Chùa Thiên Mụ khói trầm bay
Mang theo cả tiếng thở dài đắng cay!

Còn ai thuộc nửa câu Kiều
Để mà thương khóc bao nhiêu đoạn trường
Trông về núi Ngự sông Hương
Tàn phai hương sắc đầy thương tích buồn!

Tiệc thương một dải Thu Bồn
Hình hài lở lói nát hồn Huyền Trân (*)
Kinh thành lũ lụt về dâng
Khúc Nam ai nặng mấy tầng sầu thêm!?

MINH SƠN LÊ

* Huyền Trân công chúa (1287-1340) là con gái của vua Trần Nhân Tông. Năm 1306, công chúa Huyền Trân được gả cho vua Chiêm Thành là Chế Mân để đổi lấy dải đất từ sông Gianh tới sông Thu Bồn ngày nay.

Hỏi Thăm Xứ Huế

Muốn về thăm đất Thần Kinh
Trăm năm tiên đế xây hình núi sông
Quê hương từ ấy đau lòng
Sau cơn thành bại soi dòng nhục, vinh!

Hương giang còn bóng Ngự Bình
Mà sao Tôn Nữ vắng tên bên lầu!
Ai chờ ai bến Văn Lâu?
Huế đâu còn nữa hát câu tự tình

Hoàng thành úa bóng trắng thanh
Nghe chuông cổ tự rung rinh mặt hồ
Bên sông ai nghe tiếng hò?
Nhớ thời máu đỏ loang bờ sông Hương

Trường Tiền ai vẫn còn thương
Một thời tím buổi tan trường áo bay
Đông Ba, Gia Hội nhớ ngày
Nhìn nhau khóc thét đưa tay ngỡ ngang!

Bây giờ Vỹ Dạ thôn trăng
Thuyền ai chở nguyệt của Hàn nữa không?
Bên tê thành cổ Kim Long
Bao nàng Tôn Nữ theo chồng đi xa?

Còn đâu Huế những thướt tha
Khúc cung oán cũ vỡ oà hồn ai?
Hồi chuông Thiên Mụ mệt nhoài
Tiếng ngân u uẩn theo ngày thê lương...

MINH SƠN LÊ

Răng Mà Buồn Như Huế

Ừ răng mà nhớ mà mong
Để buồn như lá trầu không rứa hè!
Em về phơi áo bên tê
Còn anh đứng riết bên lê đường quê

Ừ răng mà dị chưa tề
Đứa mô xa lắc bên tê biển trời
Đứa quê hương ghen đặng lời
Tháng năm ngòi xót thương đời bể dâu!

Thềm xưa rụng trắng hoa cau
Chừ xa xôi cũng trắng màu thời gian
Chớ rằng quên chuyện đá vàng
Mai tê còn giữ nòng nân để trao

Mỹ nhân với chén rượu đào
Ngàn năm nhân thế hồn nào không say!?
Đi mô quên thế gian này

Về ôm trăng lạnh bên ngoài hiên xưa...

MINH SƠN LÊ

Trong Ni, Ngoài Tê

Chừ trong ni, ngoài tê
Anh ngồi nghe mưa đổ
Em tóc rối đường về
Lối thu vàng lá đổ

Quê miềng chừ kiên khổ
Gió thay hướng đổi chiều
Đem cuồng phong, bão tố
Cho cảnh đời hắt hiu

Anh tháng ngày cô liêu
Em tháng ngày lữ thứ
Anh ôm tình chặt chiu
Em ôm sầu viễn xứ

Em bầy chừ mùa thu
Lá vàng hiu hắt quá
Anh bầy chừ mưa ru
Qua rồi cơn nắng hạ

Em về thu trời xa
Anh quê hương ở lại
Tay em lùa tóc xoã
Tay anh lùa tóc phai

Chờ ngày tay nắm tay
Đi qua mùa bão nổi

Người về yêu thương lại
Cho nước Việt sinh sôi

MINH SƠN LÊ

Nguồn: [Tập Thơ – Đem Tâm Tình Gửi Huế * Sai Mon Thi Dan](#)

www.vietnamvanhien.org



VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info



TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9500 TÁC PHẨM